

og sit Blad ved at tage ned i det Fad, som indeholder Ordener. Men saa bliver det ikke et kongeligt Prærogativ, men et rent ministerielt Prærogativ, og det er just det, vi staa overfor, det er sikkert det, der er Tale om.

Derfor var der nogle Medlemmer af Udvalget i Fjor, som havde den Mening, hvilket De ville kunne læse af Beretningen, at dette Prærogativ kan afskaffes ved en ganske almindelig Lov; og der henvises i Udvalgets Beretning til en Lov af 26. Marts 1870 § 7, hvor Retten til at uddele Ordener er bleven begrænset. Der er visse Folk, nemlig Embeds- og Bestillingsmænd, der ikke have Ret til at modtage Titler. Men naar man saaledes kan gribe ind paa dette Omraade, kan man vel ogsaa helt afskaffe Retten til Uddeling ved en almindelig Lov. Af en saadan almindelig Art er netop det Lovforslag, her foreligger. Saa snart det høje Ting vedtager det, og det vedtages af det andet Ting og stadfæstes af Kongen, ere vi fri for alt Ordens- og Titelvæsen her i dette Land.

I Sammenhæng med, hvad jeg anførte om Forholdene ved „Dannebrog“, skal jeg sige, at ganske vist gaar „Dannebrog“ ud fra, at dette Forslag er et rent socialistisk Lovforslag, idet Bladet forleden Dag betegnede det som en gammel socialistisk Traver, men Sagen er, at det er et mærkværdig uvidende Blad, som den ærede Minister udgiver. Jeg skal i denne Forbindelse nævne et Eksempel. Det nævnte Blad skældte for nogen Tid siden Socialdemokraterne ud for, at vi havde skrevet Marseillaisen, og kaldte alle gode Samfundsborgere til Vagt og Værn mod, at vi krævede, at Voldsmænds Blod skulde flyde for vor Fod. „Dannebrog“ gik ud fra, at Marseillaisen var en Sang, som det danske Socialdemokrati havde lavet, og at denne Sang var af en saadan Art, at der burde skrives ganske alvorligt ind imod et Parti, der lavede saadanne Sange. Som ærede Medlemmer vide, er der her Tale om den franske Nationalsang, men det vidste „Dannebrog“ ikke; vi fik Skyld for at have lavet den. Vi fik ogsaa Skyld for at have lavet dette Lovforslag, til Trods for, at det, som De vide, er et godt gammelt Venstreforslag. Det er ikke nogen socialistisk Traver, vi her staa overfor, nej, det

er netop en udmærket Stridshingst fra Venstres gode Tid, en Stridshingst, der har baaret Venstres Enhedsmærke i sin Tid. Venstres store Fører, Berg, har netop siddet paa denne Stridshingst, da Kampen var varmest og Sindene renest. Det er saa langt fra nogen socialistisk Traver, at det netop er en god gammel Venstrehest, og jeg gaar ud fra, at de Medlemmer af Udvalget fra i Fjor, som mene, at man kan afskaffe Titelvæsenet og Ordensvæsenet her i Landet ved en simpel Lov, have Ret. Jeg haaber da, at hvis enten hele det Udvalg, der i Aar forhaabentlig vil blive nedsat, eller en Del deraf, naar til at indbringe dette Forslag til 2den Behandling, vil det blive vel modtaget af dette Ting og gaa sin Sejrsgang ogsaa i det andet Ting.

Den ærede Konseilspræsident har gjort den Indvending mod Lovforslaget — der var Tale om at modtage Ordensdekorationer fra Udlandet — at man kunde ikke sige nej til disse fremmede Ordensdekorationer, for saa krænkede man de fremmede Magter. Det forekommer mig nu at være et Argument til Fordel for dette Forslag. Hvis den ærede Minister kunde sige til Udlandet, at han meget gerne vilde have den Dekoration, der nu kunde være Tale om — hvilket han jo har bevist adskillige Gange — men desværre havde man vedtaget et Lovforslag, der forbød ham det, vilde den højtærede Konseilspræsident jo kunne klare den Sag meget let. Og da han allerede er saa dekoreret, at han vel i alt væsentligt har faaet sin Appetit tilfredsstillet paa det Punkt, synes jeg, han ikke har særlig Grund til at modsætte sig Forslaget. Nu synes jeg, han kan gaa med til Forslaget, thi hvad gør det, at hans Efterfølgere ikke blive dekorerede, den nuværende Regering er jo godt nok pyntet.

Der blev imidlertid oplyst her i forrige Samling, at man meget godt kan sige Nej til en Ordensdekoration uden at krænke Kongen. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) oplyste, at en gammel Venstremand, Tscherning, netop havde sagt Nej til en Ordensdekoration, som Kongen den Gang bød ham — den ærede Konseilspræsident ryster paa Hovedet, ja, saa maa han henholde sig til det ærede Medlem for